

Rigsdagstidende.

1860. Forhandlingerne paa Folkethinget. № 172.

Elleve Session.

54de Møde.

Tredagen den 2den Marts Kl. 1.

(Fortfat.)

Tscherning (fortfat): Vil man eftersee den Skrivelse, som blev meddeelt Rigsdagen, da Indskrænkingsloven blev givet, saa vil man see, at kun hvad der positivt staaer i Grundloven, saaledes som den blev tilbage for Kongerigets særlige Anliggender, har Betydning for os; men Forsatningen for de fælles Anliggender har for os ingen Betydning uden igjennem de nødvendige Relationer, de nødvendige Forbindelser, der maae blive tilstede imellem Landsdelene og Monarchiet. Men Intet findes i Kongerigets Grundlov om, at dets særlige Anliggender skulle bringes ind under Geheimestatsraadet. § 19 siger: „Kongen udnævner og afskediger sine Ministre“. Det er ham personlig — ikke Kongen i Geheimestatsraadet —, endvidere: „Kongens Underkrift under de Lovgivningen og Regjeringen vedkommende Beslutninger giver disse Gyldighed, naar den er ledsaget af en Ministers Underkrift“. Man vil allerede see, naar man hermed sammenligner en tilsvarende Paragraph i Forsatningsloven for Monarchiets fælles Anliggender, at der her er den væsentlige Forskjel, at i Kongerigets Grundlov er kun nævnt een Ministers Underkrift som nødvendig, i Forsatningsloven for Monarchiet nævnes een eller flere Ministers Underkrift, hvorefter altsaa flere kunne dele Ansvaret. Endelig siger § 19: „Den Minister, som har underskrevet, er an-

svarlig for Beslutningen“, og derefter kommer det nødvendige Supplement til denne Paragraph, nemlig § 20, hvor det hedder: „Ministrene kunne tiltales for deres Embedsførelse, Folkethinget anklager Rigsretten dømmer“. — Ved Rigsretten maa vel her forståes den særlige Rigsret; det kan ikke være Monarchiets Rigsret, thi med Monarchiet have vi etheller i denne Henseende Noget at gjøre. Der er en Paragraph i Grundloven, § 31, som ogsaa paa en vis Maade kan henføres hertil; den omtaler Kongens Benaadningsret. Dens Anvendelse i et enkelt Tilfælde viser, at Ministrene for Kongeriget staae i et ganske andet Forhold til os end de øvrige Ministref i Geheimestatsraadet; være de der paa vore Vegne for de særlige Anliggenders Vegne, maatte de være under samme Vilkaar som de øvrige Ministre, men de ere der, som allerede sagt, kun efter Kongens Bud, men ikke lov bundne tilstede. — § 31 siger: „Kongen kan benaade og give Amnesti; Ministrene kan han kun med Folkethingets Samtykke benaade for de dem af Rigsretten idømte Straffe“. — Det er disse af mig saaledes anførte Bestemmelser, som fastsætte Forholdet mellem Repræsentationen, Ministrene for de særlige Anliggender og Kongen; der er deri Intet talt om Geheimestatsraadet. Gaae vi nu over til Monarchiet og spørg, hvordan det der holder sig, finde vi § 14 i Fællesforsatningen, der siger: „Ministrene for Monarchiets fælles anliggender udgjøre i Forening med Ministrene for Landsdelenes særlige Anliggender under Kongens Forsæde Geheimestatsraadet“ — Ministrene for de særlige Anliggender ere altsaa